

[Steffensen]

et bedre miljø og fremme en aktiv erhvervs-politik, der giver grundlag for øget eksport.«

Det kan faktisk ikke siges bedre.

Tinning (VS):

Vi kender af omtale alle sammen problemerne med svovldioxid, kvælstofoxider, partikler, de forureningsproblemer, der følger af at fyre med kul og olie. Vi kender også til de problemer, der er med tungmetallerne i flyveasken og i slagterne fra kulfyring. Lad det være sagt helt kort, at for os er det som for fru Lone Dybkjær helt afgørende, når vi snakker om energipolitik, at vi snakker om det ud fra en miljøpolitisk synsvinkel.

Så meget mere skuffende er det, at når man læser energiministerens redegørelse ud fra en miljømæssig synsvinkel – det er jo ikke så underligt, at vi finder på det; tænk bare på den debat, der i øvrigt kører i det politiske liv! – ser man ud over nogle småpip hist og pist vel kun én egentlig miljøpolitisk betragtning hos energiministeren. Han siger:

»Samtidig må den nære forbindelse mellem energi- og miljøhensyn tillægges større vægt i de kommende år.«

Det er jo meget godt.

»Som led i en sådan politik er det væsentligt, at der ved forhøjelsen af energifgifterne er sikret en fortsat afdæmpet udvikling i energiforbruget.«

Sagt på en anden måde: energiministerens miljøpolitiske betragtninger kan reduceres til den enkelte sætning, at det bør gøres dyrere at forurene. Sagt på en anden måde: forurening er noget, man skal kunne betale sig fra. Det er noget, man skal kunne fortsætte med, forudsat at man har penge nok. Det er jo, hvad der foreligger, når det eneste miljømæssige, ministeren har at gøre opmærksom på, er, at det klarer vi ved forhøjelsen af energifgifterne.

Desværre er det i meget nydelig forlængelse af den øvrige miljøpolitiske aktivitet inden for energiområdet. Den består stort set i to ting. For det første i, hvad vi kunne kalde prop-i-hul-princippet, der siger, at nu renser vi røgen, sender den op, så går det nok. Det giver ganske vist noget affald, som indeholder ret mange giftige stoffer. Dem håber vi så at vi får deponeret et eller andet sted, hvor det ikke vil være så farligt. Det andet princip er noget, man kunne kalde »det er

ikke mit bord«-princippet. Vi fyrer bare med nogle brændsler, der har et lavt svovlindhold. Så må andre bruge dem, der har et lidt større svovlindhold.

Skal man føre miljøpolitik på energiområdet – det skal man, ganske enkelt fordi energi er en knap ressource – skal man ind til benet eller ned til kilden, om man vil, stoppe forureningen ved kilden. Det gøres faktisk udelukkende på én måde, nemlig ved at begrænse forbruget. Når vi skal begrænse forbruget, er det ikke alene, fordi energi er en knap ressource. Det er også, fordi det miljøpolitisk er det eneste fornuftige.

Derfor er jeg helt enig med fru Lone Dybkjær i, at man må forsøge at forbedre samarbejdet imellem Energiministeriet og Miljøministeriet lidt. Det synes jeg endda var helt overvældende elskværdigt udtrykt. Man må lade være med at komme stikkende med en redegørelse, som siges at handle om energipolitik, når man ikke har andre miljøpolitiske betragtninger end dem om afgifterne.

Jeg er enig i, at det, der må gives førsteprioritet, er besparelser på niveau med lokal egentlig vedvarende energi. Her tænker jeg først og fremmest på sol og vind, ikke så meget på halm og træflis. Der er ikke nogen af de former, jeg vil kalde egentlig vedvarende energi. Skal vi derudover til at bruge gassen, kullene og olien, er det klart, at naturgassen må prioriteres over kullene og olien.

I det lys synes jeg det er interessant at beskæftige sig med aftalen mellem regeringen og Socialdemokratiet fra juni 1986 om den fremtidige eludbygning, fordi det egentlig – det gøres der også opmærksom på, især i det såkaldte statusnotat – er en af de aftaler, som lægger den største del af grunden for den fremtidige energipolitik.

Ud fra en miljømæssig betragtning er den aftale selvfølgelig ikke særlig interessant, for her gør man bare opmærksom på, at det ikke i forbindelse med aftalen nærmere er drøftet, hvilke forholdsregler der i de kommende år skal træffes over for kvælstofilteemissionen fra kraftværkerne. Det er sådan set ærgerligt, at man ikke fik det drøftet, men så må der jo gøres noget ved det andre steder.

Men hvad der er vigtigere, synes jeg, er, at det er en aftale, som er ret umulig at forstå. Når hr. Poul Nielson kaldte det en glimrende aftale, er det formentlig, fordi hr. Poul Nielson mener at forstå den, også langt ud